

Jövünk hazafelé a gyerekekkel egy szép tavaszi vasárnap délutánon. Betérünk a Lukoilhoz tankolni. Dugig van a hely autókkal, minden kútnál legalább két autó álldogál. Soha még ekkora tömeget nem láttam itt. Egyetlen kútnál van csak egy autó, beállunk oda.

Nini, a rendőrautó van előttünk, a szürke Vento, a radaros. Az, amelyikről írtuk a múltkor, hogy nincs biztosítása, de mégis van, mert két rendszáma van neki, ami a rendőrök szerint törvényes, de ejsze mégsem volt annyira törvényes, mert azóta mégis leszedték a civil rendszámot róla, s felrakták a MAI-sat, hogy át tudjon menni a „verifikáláson”.

Szóval **áll a rendőrkocsi előttünk**, mi állunk mögötte, sehol semmi mozgás. Egyszer csak veszem észre, hogy a rendőrök az épület sarkán cseverésznek a benzinkutas néikkel, akik dohányoznak és kacéran nevetgélnek a rendőrök minden bizonnyal vicces mondanivalóján. Tűz a nap, kezd meleg lenni az autókban, az asszony letekeríti az ablakot. Én figyelem a rendőröket és a hölgyeket.

Egy adott pillanatban az egyik rendőr **azt mondja felém, hogy „Ce te uiti, mă?”** Nem csak a szájáról olvasom le, hanem hallom is ezt a nyitott ablakon keresztül. Még mond felém néhány mondatot, de azt nem hallom tisztán. Én sem vagyok bárányka, veszem a fényképezőgépet, s lövök egy képet az autójukról, majd szembefotózom az épület sarkán ácsorgó rendőrt. Pár

másodperc és elindul felénk. A nyitott ablakon szól be:

Rendő 1: Ce nu-ți convine, domnu, că stau de vorbă cu cineva? De ce vrei să-mi faci poze?

Ufó: Iertați-mă, v-am zis ceva?

R1: Da' tre' să-mi faci poze?

U: Dar n-am voie să fac poze?

R1: Ți-am dat voie să-mi faci poză?

U: N-am voie să fac poze?

R1: Păi, cu mine nu prea.

Itt kiszállok az autóból.

R1: Te deranjează prezența mea aici, sau ce?

U: Pe dumneavoastră vă deranjează....

R1: Cine ți-a dat voie să-mi faci poză? - vág a szavamba.

U: Am nevoie de acordul dumneavoastră?

R1: De acordul meu da.

U: Ca să fac fotografie?

R1: De acordul meu, da. Dacă sunt în poză, da. De acordul meu ai, ăsta, ai nevoie.

U: Dar cine sunteți dumneavoastră?

R1: Eu nu-ți fac dumneavoastră nici un fel de poză, da? Eu nu mă duc și încep să-mi fac de cap pe stradă, da?

U: Dar eu îmi fac de cap?

R1: Păi nu știu cu ce drept mă fotografiezi pe mine, n-am dreptul să fiu la stație peco să alimentez, sau care-i problema?

U: Ba da, aveți.

R1: Păi și atunci?

Rendőr 2: Auziți? Uitați-vă!

A másik rendőr szólt, mutat az egyik benzinkutas hölgyre, aki mutatja nekem a kúton lévő tiltólistát, szigorúan. Ez ugyanaz a hölgy, aki miatt a múltkor késtem Parajdról, mert beálltam tankolni, és három külön kutat is kipróbáltam, de egyik sem működött, kétszer szóltam a személyzetnek is, azt mondták, hogy kell működnie, de mégsem ment, aztán kiderült, hogy elfeledett megnyomni egy gombot. Mikor fizettem, épp a budiba kiragasztott új feliratról pletykált a kollégájával.

Szóval most ez a hölgy mutatja nekem a tiltótáblát a kúton. S a rendőr is. Odalépek, megnézem, mi tilos.

A fotózás nincs rajta.

U: Ce trebuie să văd? Scrie aici undeva fotografierea interzisă?

R2: Este.

U: Unde? Fumatul interzis, utilizarea telefonului mobil interzisă, focul deschis interzis, stingerea cu apă interzisă.

Felemeli felem a mutatoujjat.

R1: Te rog eu foarte frumos.

U: Da.

R1: O ții acasă, o retușezi, faci ce vrei cu ea, e treaba dumitale, dar să n-o văd undeva publicată. Atâta te rog frumos. Bine?

U: Da.

Beül az autóba.

R2: Sunteți cel cu bicicleta, dacă nu mă înșel.

U: Da, [sunt cel cu bicicleta.](#)

Beül ő is az autóba. Köszönés nélkül elhajtanak.

Ennyi. Sajnálom, hogy nem közölhetem le a képet, de a törvény tényleg úgy szól, hogy fotózni szabad, de leközölni nem, ha nem egyezik bele a rajta szereplő.

Cserébe elmesélek egy másik történetet,

a tavaly nyáron történt, Csíkban. Szeredában. Elvették a jogsimat. Megálltam az átjáró előtt, a gyalogosok mind jöttek-mentek, de annyian voltak, hogy soha nem lett volna végük, mire egy elment, kettő jött helyette.

Volt egy szünetféle, elindultam. Láttam, hogy bal oldalról épp lépne le valaki, mikor elindulok, de messze volt még, legalább 3-4 méterre tőlem, én a másik sávon voltam. Intettem neki, hogy bocs, s mentem. Alig mentem picit, egy rendőr integet. Szépen beszélt, teljesen okésan viselkedett, nem úgy, mint udvarhelyi benzinkutas kollégái.

Mondom neki, hogy nagyon határon volt a dolog, biztos-e benne, hogy le volt lépve a gyalogos?

Azt mondja, nézzük meg a felvételt. Rendes volt ilyen szempontból, szerintem nem kötelessége megmutatni a felvételt. Nézzük a felvételt, de az annyira oldalról készült, hogy nem látszik rajta, hol a járda széle, mikor is léptek le épp. Kb. olyan, mintha fociban a kapu mögött ülve próbálnánk eldönteni, hogy les volt-e vagy sem.

Mondom a rendőrnek, azt mondja, ez van, tényleg nem látszik a járda széle a felvételen, de ők a táblák pozíciójából tudják, hogy kábé hol van a járda széle, és úgy látja, le volt lépve a gyalogos. Azt mondja, hogy ő megbüntet, de ha akarok, perelhetek, s lehet, hogy megnyerem. Nem akarok perelni, mondom. De nyugodtan pereljek, mert **nekik nem esik úgysem semmi bántódásuk** . Tudom, mondom

mosolyogva, maguknak soha nem esik bántódásuk.

Utalok arra az esetre, amikor a részeg rendőr a járdán halálra gázolt egy gyalogost, s még két rendőr kollégáját is megölte. Azt is évekig próbálták tisztára mosni, elsumákolni, azt sem tudom, végül mi lett azzal az üggyel. Aláírtam a jegyzőkönyvet, s nem pereltem, **elmondom miért**.

Kotkoda barátom, rokonom, falustársam [pár évvel ezelőtt perelt egyet](#). Az történt ugyanis, hogy Keményfalva és Fenyéd között félúton, a mezőn, ahol a falunevekkel ellátott székely kapu áll, „elfogta” a radar 86 kilométer/órás sebességgel.

Hiába magyarázta a rendőrnek, hogy a székely kapun elhelyezett helységnév nem jelzi a település határát, az megbüntette. A jegyzőkönyvet nem írta alá, perre ment.

Próbáltam akkor utánaérdeklődni, hogy miként lehet az, hogy két keresztúri rendőr radaroz egy olyan helyen, ami nincs feltüntetve a rendőrség hivatalos aznapi radarlistáján, s még azt sem tudják, hol a falu szélé, de Gheorghe Filip sajtószóvivő, aki egyébként olyan kedves, hogy kenyérre lehet kenni, ezúttal nem válaszolt a kérdéseimre, így nem derült ki, hogy eltévedtek-e a rendőrök, vagy mi történt.

Kotkoda perelt, nyert is, de mégsem.

A bíróság **a büntetést figyelmeztetésre változtatta**, de az ügyvéd költségeit neki kellett kifizetnie, és micsoda meglepetés, többbe került az ügyvéd, mint a büntetés. Aztán eltelt néhány év, és kirakták a hivatalos helységnévtáblákat, így most már biztos, hogy Kotkoda nem volt hibás, de én azért egy dolgot tanultam az elmúlt néhány év alatt: a rendőr soha nem lehet hibás, bármi is történik.

Bocsánatot kérek azoktól a rendőröktől, akik rendesek, és nem élnek vissza a hatalmukkal. Tudom, hogy vannak olyanok is, és úgy tűnik, egyre többen vannak, ennek nagyon örülök. Sajnálom, hogy most ők is egy kalapba kerülnek ezekkel, akikről írtam. Tényleg sajnálom.

Drukkolok, hogy idővel ezek a dinoszauruszok nyugdíjba menjenek, és csak a rendes, művelt rendőrök maradjanak, hogy a zsaru szót hatalmas tisztelettel ejthessük ki a szánkron, ne félelemmel vagy undorral. Așa să ne ajute Dumnezeu! **Hajrá rendőrség!**